

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Zöld Katalin Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve. (felperes címe) II.r. felperesnek a Dr. Király - Dr. Turóczi Ügyvédi Iroda eljáró ügyvéd: Dr. Turóczi Ferenc) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. április 22. napján kelt, 44.M/P.23.682/2007/119. számú ítélete ellen, a II.r. felperes által 121. számon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 250.000 (Kétszázötvenezer) Ft fellebbezési eljárási költséget, valamint az államnak külön felhívásra az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 812.800 (nyolcszáztizenkétezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 829.800 Ft le nem rótt illetéket, az alperesnek 15 nap alatt 785.000 Ft perköltséget, amiből az ügyvédi munkadíj bruttó összege 635.000 Ft.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes az általa megvásárolt ..., ..., kerület F. u. szám alatti ingatlanban lévő három lakást egy lakássá kívánta egyesíteni és azt felújítani. Ezzel összefüggésben a II.r. felperes jogelődje a M. Kft. 2004. október 25-én árajánlatot készített az épület tetőszerkezetének az átépítésére. A tervezési munkákra K. Cs.belsőépítész kapott megbízást, aki teljes tervdokumentációt nem készített, az átalakítás terveit folyamatosan szolgáltatta. A M. Kft. és az alperes között a kivitelezési munkákra írásbeli szerződés nem jött létre, teljesítési határidőben nem állapodtak meg. 2005. február 5-én a M. Kft. megkezdte a szükséges bontási munkák végzését. Ennek során derült ki, hogy a födém megrogyott, a gerendák szuvasak, és a fal eltört. Ezek a hibák előre nem látott munkákat eredményeztek az ingatlanon. A tető munkálatait a M. Kft. nem fejezte be, a lakás ennek következtében többször is beázott. A M. Kft. költségvetésen alapuló elszámolást végzett, ami göngyölített és globális elszámolás volt. Az elszámolások anyag- és munkadíj megbontást, vagy rezsi óradíjat - az elsőfokú ítélet megállapítása szerint - nem tartalmaztak. 2006. február 1-jén készült el a M. Kft. 6. számú elszámolása, amely az addig általa elvégzett munkák értékét 65.822.993 Ft + áfa összegben jelölte meg. A hátralévő és még elvégzendő munkák értékét 24.700.000 Ft nettó összegben rögzítette, míg 2006. január 10-ig a munkák megindulásától kezdődően az alperesi teljesítést 68.239.000 Ft-ban elismerte. Utólag az elszámolásra rávezetésre került, hogy az elvégzendő munkák értéke 12.500.000 Ft, amiben 2006. március 8-án történt megállapodás.

2006. február 24-én a M. Kft. levelet intézett az alpereshez, amiben az általa elvégzett munkák értékét 65.822.993 Ft nettó összegben jelölte meg, az alperesi nettó teljesítés értékét pedig

59.053.995 Ft-ban, így ezen elszámolás alapján a M. Kft. álláspontja szerint vállalkozói díj címén 6.769.038 Ft + áfa, azaz összesen 7.800.000 Ft illeti meg. A 2006 februári állapot szerint az ingatlanon befejeződtek a bontási, továbbá a tető és bádogos munkák. A belső nyílászárók gyártása kezdeti stádiumban volt, az egyedileg gyártott külső nyílászárók beépítése pedig megtörtént. Elhelyezték a fűtéspaneleket a mennyezeti részen, az alapvezeték nagy részének a kicserélésére is sor került, a falakat bevakolták, és a külső szigetelés - színezés nélkül - szintén készen volt. 2006. április 10-én a felek egy jegyzőkönyv elnevezésű iratot készítettek, ami lényegében a felújítási munkákkal kapcsolatos megállapodásukat rögzítette. E szerint a M. Kft. által készített 6. számú elszámolás szerinti elvégzett munkák értékét a jegyzőkönyvben bruttó 59.000.000 Ft-ban határozták meg. Rögzítésre került az is, hogy a befejezéshez szükséges további munkákra majd szerződést kötnek egymással. Az elvégzett munkák bruttó 59.000.000 Ft-ban történő meghatározását megelőzően az alperes megbízottjaként a VB Zrt. ellenőrizte a felperesi jogelőd elszámolását. 2006. április 20-án készítette el a M. Kft. 7. számú elszámolását, amiben a 2006. február 1. és 2006. április 20. közötti időszakban elvégzett munkái ellenértékét 5.580.630 Ft + áfa összegben jelölte meg, míg a 2006. május 31-ig tervezett munkák ellenértékeként 13.544.772 Ft + áfát tüntetett fel. Ezt követően a felek között levélváltásra is sor került a munka folytatását illetően, egyetértés azonban a megkötendő szerződés feltételei vonatkozásában nem alakult ki.

2006. május 4-én kelt levelében az alperes bejelentette a M. Kft-nek, hogy a szerződéstől eláll. Ennek okaként egyrészt a M. Kft. késedelmét, szervezetlenségét, másrészt a társasházi tulajdonostársak panaszait és kárigényeit jelölte meg. Rögzítette az alperes ezen felperesi jogelődhez címzett levelében azt is, hogy az elvégzett munkák értéke bruttó 59.000.000 Ft, az alperesi teljesítés pedig - nem vitatottan - 68.000.000 Ft, így 9.000.000 Ft az alperes részére a már kifizetett vállalkozói díjból visszajár. 2006. május 8-án kelt levelében a M. Kft. az alperes elállását nem fogadta el. Kiemelte, hogy 2006. április 10-i megállapodásban az elvégzett munkákra azért adott 9.000.000 Ft árengedményt, hogy a hátralévő munkákat is ő végezze el, az elállás miatt az alperes a 9.000.000 Ft árengedményre már nyilvánvalóan nem jogosult. Ebből tehát - a M. Kft. álláspontja szerint - az következik, hogy az elvégzett munka nettó értéke 59.900.000 Ft, az alperesi teljesítés 68.000.000 Ft-os összegéből pedig 9.000.000 Ft az általános forgalmi adó. A 7. számú elszámolás szerint elvégzett munkák értékét 3.800.000 Ft-ban jelölte meg, a további gépészetet 2.000.000 Ft-ban, a kőmunkák ellenértékét 1.500.000 Ft-ban, az általa addig elvégzett munkák nettó értékét 67.200.000 Ft-ban határozta meg. Ebből levonásba helyezte az alperesi nettó teljesítés 59.000.000 Ft-os összegét, így nettó díjigénye 8.200.000 Ft.

A felperesi jogelőd felkérésére Dr. P.I. magánszakértő készített szakvéleményt, amelynek érdekében 2006. május 30-án, illetve 2006. június 6-án helyszíni szemlét is tartott. A terület bejárása során megállapították, hogy a M. Kft. 2006. május 31-én a munkaterületről véglegesen levonult, az új generálkivitelező a R-I Kft. a munkaterületet átvette.

A M. Kft. által megbízott Dr. P. I. szakértő tényként rögzítette, hogy ezen időpontban megtörtént a falak vakolása, a vizes helyiségek kivételével az aljzatbetonozás is elkészült, az álmennyezetre pedig felszerelésre került a szükséges fém tartószerkezet. A külső nyílászárók cseréje a bejárati ajtót kivéve szintén megtörtént. Az álmennyezetbe elhelyezték az elektromos védőcsöveket, új erkélyek is készültek. A M. Kft. elvégezte a tetőterasz szigetelését, és felette a betonozást is. Elkészültek az erkélyek kovácsoltvas korlátai, a bádogosmunkák jelentős része, a központi tér felülvilágító rendszere. Megtörtént a részleges fűdémcsere és a szükséges fűdémmegerősítés, az erkélyek új tartószerkezetet kaptak, és a kéményeket is újralfalazták. A magánszakértő megállapítása szerint a munkálatok I. osztályú minőségben készültek el, azok díja nettó 71.349.900 Ft.

Az elsőfokú bíróság azt rögzítette, hogy a felperes mindösszesen 43.500.000 Ft-ról állított ki számlát, majd az alperessel szembeni követelését a M. Kft. a II.r. felperesre engedményezte. Ezt követően a M. Kft. megszűnt és vele szemben az elsőfokú bíróság a pert meg is szüntette.

Ilyen előzmények után a II.r. felperes a keresetet akként tartotta fenn, hogy kötelezze a bíróság az alperest 8.500.000 Ft + 27% áfa, valamint ennek 2006. május 4-től járó kamatai megfizetésére. A kereseti kérelem jogcímét illetően elsődlegesen a Ptk. 389. §-ára hivatkozott. Az általa megjelölt összecszerűség alapja a perben eljáró szakértő által megállapított 66.865.000 Ft-os vállalkozói díj. Másodlagos keresetként a Ptk. 395. § (2) bekezdésére alapította igényét, kérte, hogy a bíróság a szerződést a jövőre nézve szüntesse meg. Állította, hogy az alperes elállása jogszerűtlen volt, figyelemmel a tervek nem vitatott hiányára és az általa bizonyított állandóan változó alperesi igényekre. Mindezek együttesen eredményezték azt, hogy a munkák lassan készültek. Harmadlagos kereseti jogcíme a Ptk. 361. § (1) bekezdése volt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta azt a felperesi hivatkozást, hogy a felperes által készített elszámolások alapján bármilyen felperesi összecszerűséget, vállalkozói díjat elfogadott volna, ugyanis a felperesi árak állítása szerint indokolatlanul túlzóak. Utalt arra is, hogy a 2006. április 10-i megállapodás folytán a felperesnek alappal követelése sem lehet az alperessel szemben, ugyanis az elvégzett munkák értékét a 6. számú felperesi elszámolást is alapul véve 50.034.23 Ft + áfa összegben lehet megjelölni. Az ezt követően a felperes által elvégzett munkák értéke 3.865.330 Ft + áfa összeget képvisel, így tehát ez összességében 53.899.533 Ft nettó értéket jelent, az alperesi teljesítés pedig ezzel szemben 67.377.416 Ft. Egyebekben fenntartotta, hogy elállása jogszerű volt. Arra az esetre, ha a bíróság az érdemi ellenkérelmében foglaltakra tekintettel a keresetet mégsem utasítaná el, úgy a perbeli engedményezés érvénytelenségére hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság a keresetet nem találta alaposnak.

A kereset elbírálása során figyelemmel volt a Pp. 206. § (1) bekezdésére, 164. § (1) bekezdésére, és 163. § (2) bekezdésére. Mindezekre tekintettel a rendelkezésre álló perbeli adatok alapján arra a megállapításra jutott, hogy az alperes és a M. Kft. között létrejött egy vállalkozási szerződés, amelynek tartama az volt, hogy három lakás egybenyitását végzi el a M. Kft., annak teljes felújításával és kulcsrakész átadásával. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az alperes azzal, hogy a felperesi elszámolásokat elfogadta, a díjakat kifizette, lényegében a Ptk. 389. §-a szerinti vállalkozási szerződés létrejöttét eredményezte az alperes és a felperesi jogelőd között. Tény ugyanakkor, hogy a 2006. április 10-i megállapodás is az alperes által összeállított elszámolás alapján - VB Zrt. felmérésére is figyelemmel - készült, ami meghatározta a 6. számú elszámolásig a felperes által elvégzett munkák értékét. E körben az elsőfokú bíróság osztotta az alperes álláspontját. A felperes e vonatkozásban tett előadását az okiratok nem támasztják alá, és az előzményekből sem következik a felperes által állított árendegedmény. E vonatkozásban az elsőfokú bíróság utalt a régi Ptk. 207. § (1) bekezdésére. A 2006. február 1. és április 20. közötti munkák ellenértékéért - ellenkező bizonyítás hiányában - az alperesi elismerés szerinti 3.865.330 Ft + áfa, összesen 4.381.662 Ft-ot tartotta az elsőfokú bíróság elfogadhatónak.

A szakértői véleményeket illetően álláspontja az volt, hogy a perszakértő a bíróság által meghatározott feladatnak nem tett eleget, csupán teljesen elfogadta a felperesi jogelőd által felkért magánszakértő véleményében foglaltakat, ugyanakkor a VB Zrt. szakvéleményét „leminősítette”. Mindezeket túl a peres felek, illetve a II.r. felperesi jogelőd és az alperes közötti 2006. április 10-i megállapodást nem lehet figyelmen kívül hagyni, ami az ott megjelölt időszakra a felperesi jogelőd teljesítésének értékét rögzíti. Ezt azonban sem a perszakértő, sem a felperesi magánszakértő nem vizsgálta. A bíróság nem tartotta elfogadhatónak a perszakértő véleményét azért sem, mert az átlagos rezsióradíjat messze meghaladó díjat vett alapul a magánszakvélemény alapján. Tényként állapítható meg az is az elsőfokú ítélet szerint, hogy 24.500.000 Ft-ról a II.r. felperesi jogelőd számlát sem állított ki, ezután adót és egyéb járulékot nem is fizetett, ezért a 66.850.000 Ft-os elszámolás alapját sem képezheti ez az összeg. Mindezek alapján tehát a 2006. április 10-i megállapodásból kellett kiindulni és a 7. számú elszámolást is figyelembe véve az alperes a

vállalkozói díjat kiegyenlítette, így a felperes keresetét, mint alaptalant kellett elutasítani. Utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a perbeli esetben a Ptk. 395. § (3) bekezdése nem is alkalmazható, ugyanis a felperes a perben nem kárigényt érvényesített, erre nézve még csak előadást sem tett. A Ptk. 361. § (1) bekezdése pedig a felek közötti jogviszonyra tekintettel nem volt alkalmazható. Tekintettel arra, hogy a kereset mint alaptalant elutasította, ezért az engedményezési szerződés érvényességét, avagy érvénytelenségét a perben nem vizsgálta.

Az ítélet ellen a II.r. felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és kötelezze az alperest 8.000.500 Ft + 27% áfa, összesen tehát 10.160.635 Ft és ennek 2006. május 4-től járó kamatai megfizetésére.

Keresete, illetve fellebbezési kérelme jogcímeiként elsődlegesen a régi Ptk. 389. §-át, másodlagosan pedig 361. § (1) bekezdését jelölte meg.

Keresete elutasítását azért sérelmezte, mert az elsőfokú bíróság mérlegelése - állítása szerint - nem felel meg a Pp. 206. § (1) bekezdésnek és az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségének sem tett eleget.

A vállalkozási szerződés létrejöttét illetően mindenekelőtt azt emelte ki, hogy az alperes elfogadta a felperesi jogelőd elszámolásait, így pedig a felek a vállalkozói díjban megállapodtak. Az öt elszámolás elfogadásával teljesített az alperes a M. Kft. felé, így nyilvánvaló, hogy az abban rögzített vállalkozói díjakat nem vitatta. A teljesítési határidőt illetően kiemelte, hogy K. Cs. és Z. Zs. tanúk vallomása bizonyítja a M. Kft. részéről történt folyamatos teljesítést, az állandóan változó alperesi igényeket és a folyamatos termódosításokat. Ilyen körülmények között bármilyen teljesítési határidő betartása lehetetlen. Ami a 2006. április 10-i jegyzőkönyv tartamát illeti, a Ptk. 207. § (1) bekezdésének helyes alkalmazásával az állapítható meg, hogy ezen elszámolás a 2006. február 1-jéig elvégzett munkákat tartalmazza, azok értékét jelöli meg bruttó 59.000.000 Ft-ban azzal azonban, hogy a hátralévő munkákra a felek egymással szerződést fognak kötni. Az alperes elállt, így ezen összeg sem vehető figyelembe a felek közötti elszámolást illetően.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kellő alap nélkül mellőzte a perben beszerzett szakvéleményt. A M. Kft. elszámolása kellő részletezettségű, anyag- és díj bontású, a 6. számú elszámolás is ezen követelménynek megfelel, ezt kollaudálta a VB Zrt., aminek eredményeként került sor a 9.000.000 Ft-os árengedményre, és a felek között a 2006. február 1-ig elvégzett munkák bruttó értékének 59.000.000 Ft-ban történő megjelölésére. A M. Kft. 47.250.000 Ft-ról állított ki számlát, szemben az elsőfokú bíróság által rögzített 43.500.000 Ft-tal. Az alperes kilenc alkalommal teljesített a felperesi elszámolásokra figyelemmel és ez sosem előleg volt, hanem az elvégzett munkák vállalkozói díja. Téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a perszakértő kritikátlanul vette volna át a M. Kft. által felkért magánszakértői véleményben foglaltakat, a perszakértő ugyanis más úton más eredményre jutott. A szakvélemény a kiállított számlák helyességét kellőképpen igazolta és a perszakértő a VB Zrt. költségvetését illetően helyes ténymegállapításokat is tett. Ami a rezsióradíjat illeti, állította, hogy a különlegesen nehéz körülmények miatt annak mértéke mindenképpen indokolt és eltúlzottnak nem is tekinthető. Ami pedig azon alperesi teljesítést illeti, amire nézve a M. Kft. számlát nem állított ki, hivatkozott az áfatörvény 4. §-ára, 32. § (1) bekezdésére, 34. § (1) bekezdésére és 40. § (1) bekezdésére.

Álláspontja szerint az előzőekben hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből megállapíthatóan a M. Kft.-nek, mint vállalkozónak volt adólevonási joga, az alperest terhelte az adó viselésének a kötelezettsége. Mindebből viszont következik, hogy a számla kiállításának hiánya egyedül az alperesnek állhatott érdekében, és az előző jogszabályi rendelkezésből az is megállapítható, hogy a felek között nettó alapú elszámolásnak van helye.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az árengedményt illetően helytálló az elsőfokú bíróság álláspontja, a szakvélemény pedig a

per elbírálására azért alkalmatlan, mert a szakértő jogkérdésben foglalt állást. Az áfát illetően is helytállónak tartotta az elsőfokú bíróság álláspontját.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntését osztotta, annak indokaival azonban nem értett egyet.

Mindenekelőtt tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a peres felek között a Ptk. 389. §-a szerinti vállalkozási szerződés létrejött, aminek tartalma az alperes által megvásárolt három lakás egy lakássá alakítása, azok teljes felújításával és kulcsrakész átadásával.

A régi Ptk. 205. § (2) bekezdésének a rendelkezése szerint a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges.

Ezen jogszabályi rendelkezésből tehát a vállalkozási szerződés létrejöttéhez nyilvánvalóan elengedhetetlen a vállalkozás konkrét műszaki tartamának megállapítása, a vállalkozói díj, azaz az ellenérték meghatározása, és a teljesítési határidő rögzítése. Az, hogy az alperes szándéka a három lakás egybenyitása - teljes felújítással - és annak kulcsrakész átadása volt, nyilvánvalóan nem tekinthető a szerződés konkrét, határozott műszaki tartalmának. Az pedig, hogy a felek nem állapodtak meg vállalkozói díjban sem, egyúttal azzal a következménnyel is jár, hogy a Ptk. 389. §-a szerint sem a megrendelőt, sem a vállalkozót terhelő szerződéses kötelezettség, illetve jogosultság nem állapítható meg. Mindezek hiányában pedig vállalkozási szerződés létrejöttének a megállapítására sincs mód. Tény azonban - és ez vitatott sem volt -, hogy a felek 2006. április 10-i jegyzőkönyvben rögzítetten megállapodtak a felperesi jogelőd által készített 6. számú elszámolás alapulvételével a munkák kezdetétől - tehát 2005. február 5-től - M. Kft. által 2006. február 1-ig elvégzett munkák ellenértékében, amit bruttó 59.000.000 Ft-ban fogadtak el. Bár a felperes állította, hogy a 6. szám alatti elszámolásban rögzített munkák tényleges ellenértéke nettó 65.822.993 Ft volt, 9.000.000 Ft árengedményt arra tekintettel adott a M. Kft. az alperes részére ebből az összegből, hogy a kivitelezés befejezéséhez szükséges további munkákat a M. Kft. fogja elvégezni, arra tehát a felek szerződést fognak kötni. Ennek bizonyítékeként a felperes a 95. sorszám alatti beadványában hivatkozott a M. Kft. és a VB Zrt. közötti levelezésre, ezen hivatkozását a 98. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyvben akként rögzítette, hogy konkrét okirati bizonyítékként a felperesi jogelőd 2006. május 8-i levelére hivatkozott, majd a 99. sorszám alatti beadványában a keresetlevélhez F/4., F/6. és F/12. alatt csatolt okirati bizonyítékokra is utalt.

Ez a felperesi hivatkozás azonban a felperesi állítás bizonyítására alkalmatlan. Téves az a fellebbezésbeli hivatkozás, hogy a régi Ptk. 207. § (1) bekezdésének a helyes alkalmazásával magából a 2006. április 10-i jegyzőkönyvbe foglalt megállapodásból is kétségtől megállapítható lenne a 9.000.000 Ft-os árengedmény. Egyrészt maga a megállapodás semmiben nem utal arra, hogy a felek által közösen megjelölt bruttó 59.000.000 Ft árengedmény eredménye lenne a 6. szám alatti elszámolásban foglaltakra is figyelemmel. Mindezeket túl a VB Zrt. és a M. Kft. közötti levelezésben egyedül a felperesi jogelőd 2006. május 8-án kelt és az alperesi elállásra írott válaszában említi a 9.000.000 Ft-os árengedményt. Egyébként a peres iratokhoz 5/F/10. sorszám alatt csatolt VB Zrt. 2006. április 28-i levele nem más, mint azoknak a feltételeknek a rögzítése, amelyek megtartása mellett az alperes hajlandó lett volna a felperesi jogelőddel a még szükséges munkákra vállalkozási szerződést kötni. A felperesi jogelőd 5/F/11. alatt csatolt és 2006. április 28-án kelt levele eltérő szerződési feltételeket, azaz eltérő ajánlatot tartalmaz a megkötendő szerződés tartamát illetően. Nem utal az árengedményre az ugyanezen a napon kelt és személyesen az alpereshez címezett és a peres iratokhoz 5/F/12. alatt csatolt felperesi jogelődi levél sem. Az, hogy az alperesi elállásnak nevezett iratot követően a felperesi jogelőd már hivatkozott 9.000.000 Ft árengedményre, nem értékelhető másként, mint a felperes személyes előadásaként. Önmagában

tehát ez a felperesi levél nem bizonyítja, hogy a felek között ténylegesen létrejött a megállapodás az 9.000.000 Ft-os árengedmény vonatkozásában, méghozzá azzal a feltétellel, hogy az csupán abban az esetben illeti meg az alperest, hogyha a befejező munkákra a M. Kft.-vel köt szerződést. Így pedig helytálló az elsőfokú bíróság azzal kapcsolatos álláspontja, hogy a felperesi igény elbírálása során az 5/F/5. alatt csatolt és a felek között 2006. április 10-én létrejött megállapodásból kell kiindulni. Amennyiben azonban elfogadható is lenne az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a felek között a vállalkozási szerződés részben szóban, részben ráutaló magatartással már a korábbiakban létrejött, ez a megállapodás nyilvánvalóan nem lenne más, mint a Ptk. 319. § (1) bekezdése szerinti, a szerződést közös megegyezéssel megszüntető nyilatkozat, amiben a felek a Ptk. 319. § (2) bekezdése szerint elszámoltak és az addig nyújtott szolgáltatások ellenértékét rögzítették.

Ilyen tények alapján nyilvánvaló, hogy az alperesi „elállás” tartalma szerint nem más, mint az 5/F/11. és 5/F/12. alatt csatolt iratokból megállapíthatóan a felperes szerződési ajánlatának a visszautasítása [Ptk. 213. § (2) bekezdés].

Ezt követően a felperes, illetve jogelődje az alperessel 2006. április 10-én kötött megállapodást nem támadta meg, annak érvénytelenségére nem hivatkozott, mint ahogy arra sem, hogy az abban, illetve a 7. szám alatt elszámolásban az alperes által elfogadott munkákon túl további egyéb munkavégzés történt volna a M. Kft. részéről. Így pedig, figyelemmel tehát arra, hogy a 2006. február 1-jéig elvégzett felperesi jogelődi munkák ellenértéke bruttó 59.000.000 Ft volt, az alperes a 2006. február 1. és április 20. közötti M. Kft. részéről elvégzett munkák ellenértékét 4.381.662 Ft bruttó összegben ismerte el, a felperest megillető bruttó vállalkozói díj 63.381.662 Ft, amivel szemben az alperes a felperesi jogelőd által a 6. szám alatti elszámolásban vitássá nem tett 68.239.000 Ft-os teljesítése áll, így nyilvánvaló, hogy a felperes további vállalkozói díjra nem tarthat igényt.

Nem alapos a felperesnek a fellebbezési támadása a régi Ptk. 361. § (1) bekezdésére alapítottan sem, hiszen a felek, illetve a felperesi jogelőd és az alperes között 2006. április 10-i megállapodás rendezi a felek közötti jogviszonyt, így a Ptk. 361. § (1) bekezdésének szubszidiárius szabályai nyilvánvalóan nem alkalmazhatóak a felperesi igény elbírálása során.

Kellő alap nélkül állítja a felperes, hogy az áfatörvény (1992. évi LXXIV. törvény) szabályozása folytán a felek között nettó alapú elszámolásnak volna helye. E körben mindenekelőtt azt emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a hivatkozott áfatörvény 32. és 40. §-ának a rendelkezéséből következően az áfafizetési kötelezettség az adóösszeget tartalmazó bizonylat kibocsátásán alapul. Figyelemmel arra, hogy a kialakult bírói gyakorlat szerint a bíróság ítélete a bizonylatot pótolja, azaz a vállalkozót terhelő számlaadási kötelezettség körében úgy értékelendő, hogy további számlaadási kötelezettsége a vállalkozónak nincsen, és maga a vállalkozási díj az elvégzett munka ellenértékét és az adó összegét is kell, hogy tartalmazza, így nyilvánvaló, hogy a felek között a teljesítéseket az általános forgalmi adó figyelembevételével kell elszámolni.

Mindezen eltérő indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helytálló döntését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Tekintettel arra, hogy a felperes illetékeljegyzési joga folytán a fellebbezési illetéket nem róttá le, arról a másodfokú bíróság az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett, annak mértékét az 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

A felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesnek a fellebbezési eljárásban felmerült és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított mértékű költsége viselésére.

. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
előadó bíró

. Sándor Ottó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő